

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 15 września 2021 r. – BNP Paribas SA / TR**

(Sprawa C-567/21)

(2021/C 471/36)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: BNP Paribas SA

Druga strona postępowania: TR

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 33 i 36 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy prawo państwa członkowskiego pochodzenia orzeczenia przyznaje temu orzeczeniu taką moc, że stoi ono na przeszkodzie wniesieniu przez te same strony nowego powództwa w celu rozstrzygnięcia w przedmiocie roszczeń, które mogły zostać podniesione w ramach pierwotnego postępowania, skutki wywołane przez to orzeczenie w wezwanym państwie członkowskim sprzeciwiają się temu, aby sąd w tym ostatnim państwie, w którego prawie mającym zastosowanie *ratione temporis* przewidziano w prawie pracy podobny obowiązek kumulacji roszczeń, wydał orzeczenie w przedmiocie takich roszczeń?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 33 i 36 rozporządzenia Rady nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo takie jak dotyczące „unfair dismissal” w Zjednoczonym Królestwie ma tę samą podstawę i ten sam przedmiot co powództwo dotyczące zwolnienia z pracy bez rzeczywistej i poważnej przyczyny w prawie francuskim, w związku z czym roszczenia o odprawę z tytułu zwolnienia bez rzeczywistej i poważnej przyczyny, odprawę wyrównawczą z tytułu wypowiedzenia i odprawę z tytułu zwolnienia podniesione przez pracownika przed francuskim sądem po tym, jak pracownik uzyskał w Zjednoczonym Królestwie orzeczenie stwierdzające „unfair dismissal”, na mocy którego przyznano mu odprawę z tego tytułu (compensatory award), są niedopuszczalne? Czy należy w tym względzie dokonać rozróżnienia pomiędzy odprawą z tytułu zwolnienia bez rzeczywistej i poważnej przyczyny, która mogłaby mieć tę samą podstawę i ten sam przedmiot co „compensatory award”, a odprawami z tytułu zwolnienia i z tytułu wypowiedzenia, które w prawie francuskim przysługują wówczas, gdy zwolnienie jest oparte na rzeczywistej i poważnej przyczynie, lecz nie są należne w przypadku zwolnienia opartego na poważnym uchybieniu?
- 3) Podobnie, czy art. 33 i 36 rozporządzenia Rady nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo takie jak powództwo dotyczące „unfair dismissal” w Zjednoczonym Królestwie i powództwo o zapłatę premii lub prowizji przewidzianych w umowie o pracę mają tę samą podstawę i ten sam przedmiot, jeżeli powództwa te opierają się na tym samym stosunku umownym między stronami?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 8 lipca 2021 r. w sprawie T-75/21,
Ana Carla Mendes de Almeida / Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 17 września 2021 r. przez
Anę Carlę Mendes de Almeidę**

(Sprawa C-576/21 P)

(2021/C 471/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnosząca odwołanie: Ana Carla Mendes de Almeida (przedstawiciele: R. Leandro Vasconcelos, M. Marques de Carvalho i P. Almeida Sande, advogados)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu (dziewiąta izba) z dnia 8 lipca 2021 r. w sprawie T-75/21, stwierdzającego niedopuszczalność z powodu złożenia po terminie skargi wniesionej przez wnoszącą odwołanie na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), mającej na celu stwierdzenie nieważności Decyzji wykonawczej Rady (UE) 2020/1117⁽¹⁾ z dnia 27 lipca 2020 r. w sprawie powołania prokuratorów europejskich w Prokuraturze Europejskiej, w części dotyczącej powołania na stanowisko Prokuratora Europejskiego w Prokuraturze Europejskiej jako pracownika zatrudnionego na czas określony w grupie zaszerogowania AD 13 na nieodnawialną trzyletnią kadencję rozpoczynającą się w dniu 29 lipca 2020 r. Joségo Eduarda Moreiry Alvesa d'Oliveiry Guerry.
- Ostateczne rozstrzygnięcie sporu stosownie do art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości, z uwagi na brak powodów do uznania, że stan postępowania na to nie pozwala, oraz dysponowanie przez Trybunał wszystkimi elementami stanu faktycznego i prawnego niezbędnymi do wydania rozstrzygnięcia.
- Orzeczenie w sprawie kosztów stosownie do art. 38 statutu Trybunału Sprawiedliwości, w ten sposób, że Rada pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez wnoszącą odwołanie, zgodnie z art. 138 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości, zarówno w odniesieniu do postępowania przed Sądem, jak i przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie i błędu co do prawa z uwagi na to, że Sąd uznał, iż bieg terminu na złożenie odwołania należy liczyć od dnia opublikowania zaskarżonej decyzji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, podniesiony na podstawie naruszenia ogólnej zasady prawa Unii dotyczącej prawa do skutecznej ochrony prawnej i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾ oraz mających zastosowanie przepisów rozporządzenia (UE) 2017/1939⁽³⁾, gwarantujących ochronę praw kandydatów, co wynika z wewnętrznej logiki tego rozporządzenia oraz zasady niezależności Prokuratury Europejskiej, zapisanej w art. 6

Wnosząca odwołanie podnosi oczywisty błąd w ocenie i naruszenie prawa z uwagi na to, że Sąd uznał, iż bieg terminu na złożenie odwołania rozpoczął się w dniu opublikowania zaskarżonej decyzji w Dzienniku Urzędowym UE. Wnosząca odwołanie nie dysponowała wówczas jeszcze danymi umożliwiającymi odwołanie od zaskarżonej decyzji na podstawie art. 263 TFUE, zgodnie z uzasadnieniem skargi przedstawionym przed Sądem, które to uzasadnienie odnosi się do pisma wysłanego przez rząd portugalski do Rady Unii Europejskiej w dniu 29 listopada 2019 r. w odpowiedzi na klasyfikację przedstawionych przez rząd kandydatów dokonaną przez komisję selekcyjną, o której mowa w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1939, ze wskazaniem na innego preferowanego kandydata i na jego wybór przez Radę. Pismo to, na którym oparta była zaskarżona decyzja, a którego istnienie zostało pominięte w postanowieniu Sądu, zawierało błędy merytoryczne i podważało mechanizm procedury powołania prokuratorów europejskich oraz ich niezależność. Rada nie poinformowała zaś wnoszącej odwołanie o wspomnianym piśmie do dnia 27 listopada 2020 r., co wyraźnie miało związek ze skorzystaniem z prawa do obrony. Wnosząca odwołanie sprzeciwia się uznaniu, że termin do wniesienia odwołania mógł rozpocząć bieg przed tym dniem, jak uznał Sąd w zaskarżonym postanowieniu, uważa bowiem, że stanowi to naruszenie ogólnej zasady prawa do skutecznej ochrony sądowej oraz naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także naruszenie zasady niezależności Prokuratury Europejskiej, zapisanej w art. 6 rozporządzenia (UE) 2017/1939.

Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia prawa z uwagi na to, że Sąd uznał, iż Rada podała konkretne uzasadnienie zaskarżonej decyzji w dniu 7 października 2020 r., wbrew ogólnej zasadzie prawa Unii dotyczącej prawa do skutecznej ochrony sądowej oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Wnosząca odwołanie podnosi oczywisty błąd w ocenie i naruszenie prawa z uwagi na to, iż Sąd uznał, że w każdym razie wnosząca odwołanie zapoznała się z zaskarżoną decyzją poprzez pismo z dnia 7 października 2020 r., w którym to Rada rzekomo poinformowała ją o konkretnym uzasadnieniu tej decyzji. Jednak w piśmie tym Rada nie dała znać o istnieniu pisma rządu portugalskiego wysłanego do Rady w dniu 29 listopada 2019 r., bez którego nie istniały podstawy uzasadniające wniesienie odwołania od zaskarżonej decyzji.

Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym, oparty na braku zastosowania lub na zbyt wąskim zastosowaniu orzecznictwa dotyczącego usprawiedliwionego błędu oraz na braku uwzględnienia zarzutu dotyczącego zaistnienia nieprzewidywalnych okoliczności lub siły wyższej

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pełna znajomość ostatecznego charakteru decyzji oraz terminu na odwołanie na podstawie art. 263 TFUE nie wyklucza jako taka tego, że podmiot prawa może powołać się na usprawiedliwiony błąd wyjaśniający wniesienie skargi po terminie. Sąd nie uwzględnił w zaskarżonym postanowieniu faktu, że Rada ukrywała fakt istnienia pisma rządu portugalskiego, dopóki nie poinformowała o nim wnoszącej odwołanie w dniu 27 listopada 2020 r. Taka sytuacja może zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości stanowić usprawiedliwiony błąd wyjaśniający wniesienie skargi po terminie. Sąd pominął również powołanie zaistnienia nieprzewidywalnych okoliczności lub siły wyższej jako argumentu za niestosowaniem przepisów Unii dotyczących terminów procesowych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 244, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz.U. 2017, L 283, s. 1).

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 sierpnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez l’Oberster Gerichtshof – Austria) – Puls 4 TV GmbH & Co. KG / YouTube LLC, Google Austria GmbH

(Sprawa C-500/19) ⁽¹⁾

(2021/C 471/38)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 2.9.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 1 września 2021 r. – Komisja Europejska / HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC Continental Europe, dawniej HSBC France

(Sprawa C-806/19 P) ⁽¹⁾

(2021/C 471/39)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 432 z 23.12.2019.

Postanowienie prezesa czwartej izby Trybunału z dnia 13 sierpnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Generálna prokuratúra Slovenskej republiky / X.Y.

(Sprawa C-919/19) ⁽¹⁾

(2021/C 471/40)

Język postępowania: słowacki

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 87 z 16.3.2020.
